

BAJBAN SEGITŐNK

Imakilenced

a szorongatás nehéz napjaiban

P. BIRÓ TISZTELETÉRE

**Jézus szentséges Szíve,
jöjjön el a Te országod!**

BAJBAN SEGITŐNK

IMAKILENCED A SZORONGATTATÁS
NEHÉZ NAPJAIBAN P. BIRÓ TISZTELETÉRE

BUDAPEST, 1943
K O R D A R. T. K I A D Á S A

VIII. Orbán pápa „Coelestis Hierusalem” kezdetű konstitúciója értelmében ennek az iratnak minden sorát és kifejezését alávetjük az Egyház ítéletének, előírásaitól semmiben sem akarunk eltérni, sem pedig döntését megelőzni.

A Csanádi Püspöki Hatóság 334/1943. sz. engedélyével.

Nyomatott Korda R. T. nyomdájában, Budapest.

Bevezetés.

Vannak életünknek oly nehéz pillanatai, amikor úgy érezzük, minden beborult, sötétben tapogatódzunk s nem találunk kiutat. Talán egy kedves hozzánk tartozóért remegünk, akinek az életéről lemondtak az orvosok... Talán más súlyos kérdésben nem tudunk megoldást találni.

Mily jó, ha ilyenkor tudjuk, hogy voltak a földön Istennek hűséges szolgálói, akik már életükben is segítségére voltak embertestvéreiknek s akikről hihetjük, hogy a mennyben is szószólóink lesznek. Ilyen volt P. Biró Ferenc jézustársasági atya is.

Azt mondták róla, hogy a szenvedőkhöz egy édesanya megértő, részvevő szívével tudott lehajolni. És nem szűnt meg biztatni a vigaszra szorulókat, hogy

ha az ő szíve is megesik rajtuk, hogy maradhatna a végtelen Jóság érzéketlen irántuk?

S ez így is van! Mi pedig higgyük, hogy ha az Úr szent Szívét az ő szeretetének apostola, P. Biró ostromolja, hogy is állhatna ellen könyörgéseinknek? . . .

Kérjük bizalommal a Páter közbenjárását! Amint életében az Udvozító példájára körüljárt jót téve, nem szűnt meg szeretni odafönn sem. Erről tanúskodik a sok imameghallgatás.

Szorult helyzetünkben figyelmeztessük saját szavaival:

*„Mert te senkit, soha senkit
Vigasz nélkül nem hagyál,
Ki hozzád sír, kér balzsamirt,
Jöjj, siess, oh meg ne vess,
Irgalommal légy kegyes!”*

I. nap.

Teremtőmhöz fordulok.

Mélységekből kiáltok hozzád, Uram! Kinyujtom a kezemet feléd, mint a koldus, segítségért esdve. Vajjon megadod-e? Vagy visszaemlékezel arra a számtalan sok esetre, mikor nem kerestelek Téged — és üres kézzel bocsátasz el magadtól? ... Megérdemelném ... Mert volt idő, amikor azt hittem, nem szorulok Rád; mi, mai emberek nem szorulunk Rád... De most, nagy tehetlenségemben másképp gondolkozom ...

Látom, hogy az *egészség* századában mennyi az idegbeteg, egészségtelen ember! ... Az *erő* századában tengernyi az összetört lelkű, elesett ember! ... S a *tudomány* századában? ... Semmit sem tudunk! ... Reszketünk valakiért, — s az orvos bevallja, hogy nem tud segí-

teni... Tanácsra szorulunk — s a jóbarátok némák...

Véges az erőnk, egészségünk, tudományunk, mindenünk! Csak egyedül Te vagy végtelen, én Teremtőm! Még sohasem éreztem ennyire, hogy mily nagy vagy Te s mily kicsike — én. Hogy a Te segítséged nélkül csak tehetetlen teremtményed vagyok!

De egyedül nem merek segítségért folyamodni, jó szolgád, P. Biró kezébe kapaszkodom, őt kérem, hogy dadogó kérésemet tolmácsolja Nálad. Az ő kedvéért, aki önmagában nem bizakódott és még a legcsekélyebb ügyét is alázatosan reád bízta, hallgass meg engem! Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek hűséges szolgája, közvetítsd kérésemet Jézus szentséges Szívének. És esdd ki nála azt a kegyelmet, hogy őszintén bánni tudjam, *hogy valaha is elfelejtkeztem arról, hogy teremtmény vagyok és saját erőmben bizakodtam.* Hogy eddigi büszkeségemet jóvátegyem, ígérem,

hogy a mai napon az emberektől származó megaláztatásokat, megbántásokat is jó lélekkel igyekszem elviselni s ha én bántok meg mást, bocsánatot kérek tőle. Amen.

II. nap.

Mit kaptam Teremtőtől?

Uram, nagyon szégyellem, hogy eddig eszembe sem jutott, mennyi ingyen, kéretlen ajándékot kaptam már Tőled! Szégyellem, hogy eddig oly ritkán mondtam: Köszönöm! Köszönöm, hogy egészséges vagyok, hogy van mit ennem, hogy van hajlékom, vannak, akik szeretnek s akiket szerethetek... Pedig nemcsak létezésemet köszönhetem Neked, hanem azonkívül minden porcikámnak épségét is!... Hogy nem vagyok világtalan, hogy ép elmém van, mind a Te ajándékod!

Mily rettenetes lenne, ha nem láthatnám ragyogó napsugaradat, a virágborult tavaszi fákat... szeretteim kedves arcát!

Mily nagy csapás lenne, ha a gyógyít-

hatatlan betegek intézete vagy az örültek háza lenne hajlékom, azoké az embereké, akiknek arcáról szinte letörölted isteni vonásaidat!

Vajjon miért is teremtettél? Miért is adtad nekem használatul teremtményeidet? A szememet, hogy az égre nézsek... az ép elmémet, hogy Téged megismerjelek, megszeresselek és minden adományodat, teremtményedet, hogy azok Hozzád, örök üdvösségemhez közelebb vigyenek.

S ha mindezeket nem köszöntem meg, vajjon kérhetek-e Tőled újabbakat? Nem! De hűséges szolgád, P. Biró kedvéért, aki minden adományodat, jót is, rosszat is hálás szívvel fogadott, hallgass meg engem! Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek hűséges szolgája, vidd könnyörgésemet a Szent Szív elébe! És esdd ki nála azt a kegyelmet, hogy a mai napon Isten minden ajándékát, örömet vagy bánatot a te szavaiddal tudjam megköszönni: „Deo gratias! Hála Istennek!” Amen.

III. nap.

Mit adtam én Teremtőmnek?

Mit adtam én Neked, Uram?... és mire használtam teremtményeidet?

Az ajkamat, hogy másokat sértegessek... a szememet, hogy a pocsolyát, a sarat vizsgáljam velük... a lábamat, hogy messze vigyen Tőled... az értelmemet, hogy minden hazug jelszóban higgyek, csak Benned ne! Az érzelmeimet, hogy olyanokra pazaroljam, akik közéd és közém állnak... az akaratomat, hogy Veled dacoljak!

Teremtményeidet rosszul használtam... Mit adtam én neked Uram? — a bűnt!

...Mikor hitemet szégyeltem — elárultalak!...

...Mikor Egyházadat bántottam — arculvertelek...

...Mikor testvéreimet sértegettem
— megostoroztalak...

...Mikor ellenségeidnek hódoltam
— tövissel koronáztalak...

...Mikor keményszívű voltam — ke-
resztre feszítettelek...

Úgy kifosztottalak, hogy halálod órá-
ján szinte emberi teremtménynek sem
látszottál már!

Odatérdelek a szent kereszt alá, ame-
lyen egy szájalomraméltó, nyomorúsá-
gos szent Test függ... Ime az Isten
Báránya, akinek szeretetért bűneimet
adtam!... Könnyeimet egyesítem P. Bi-
róéval, aki életében annyit hangsú-
lyozta, hogy vérző Szívedet leginkább
azzal engesztelhetjük ki, ha teremtmé-
nyeidet helyesen használjuk. Az ő ked-
véért bocsáss meg és hallgass meg
engem! Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek
hűséges szolgája, segíts, hogy meglás-
sam, hol hibáztam a teremtmények
helytelen használatával? És eszközöld

ki Jézus irgalmas Szívénél azt a kegyelmet, hogy bánatos lélekkel át tudjam érezni, hogy minden legkisebb hibám egy-egy szálka volt az ő keresztjében, egy túske töviskoszorújában és hogy töredelmesen be tudjam vallani vétkeimet! Amen.

IV. nap.

Követni fogom Mesteremet.

Mit adjak *ezentúl* viszonzásul mindazért, amit nekem adtál, Uram? ... Eddig süket voltam szávoidra, de most mondom: szólj Uram, mert hallja a te szolgád... Megnyitom a füleimet és kinyitom a szívemet is!

Azt a szívet, amelynek az emberek eddig csak mindig ígérettek földi mennyországot, nyomortól, ínségtől való megváltást, de amelyet mindig csak becsaptak... Kinyitom a szívemet és a hamis próféták szava helyett befogadom a Te tanításodat, a Te hívásodat!

És követlek vakon, megalkuvás nélkül, hátratekintés nélkül, ahogy a népek körülrajongott vezéreiket követik!

A földi hazáért semmit sem sokallunk. Csak akkor garasoskodjunk, mikor égi

hazánkról, mikor Rólad van szó?... Nem! Nem sajnálok semmit! Odateszek az áldozati oltárra mindent, ami eddig eltávolított Tőled!

Igérem, hogy megváltozom, olyan leszek, amilyenek Te kívánsz látni. Alamizsna helyett, az imák tömege helyett, fogadd el tőlem ezt a felajánlást!... De ez egyelőre csak ígéret, nincs jogom erre hivatkozni, hogy Tőled valamit kérjek... De volt valaki, aki már akkor elindult Utánad, mikor természetete még tiltakozott, lázadozott a szerzetesi hivatás ellen: P. Biró. Az ő kedvéért, aki adott szavát iparkodott is állni, hallgass meg engem! Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek hűséges szolgája, terjeszd elő kérésemet Jézus szentséges Szívének. És esdd ki nála azt a kegyelmet, *hogy a világban élve is tudjak a szoros ösvényen, a kemény parancsok útján Krisztus nyomába járni!* A mai napon pedig az ellen a legnagyobb hibám ellen fogok küzdeni, amely eddig legjobban eltávolított Mesteremtől. Amen.

V. nap.

Követem Betlehembe.

Gondolatban végigfutok a nyomortanyákon... A nincstelenség kiált felém belőlük... És mégis, egy-egy használati tárgy, ócska bútor elárulja, hogy itt emberek laknak.

Aztán körülnézek Betlehemben... Nincs semmi, semmi, ami elárulná; hogy ez is emberek szállása! S ezt a nyomorult helyet is mily nehezen kaptad! Hány ajtót tettek be sajnálkozva vagy durván Előtted... S te mégsem fordultál vissza, a szemed könnyes volt, kis tested didergett, de a szíved melegét nem vontad meg tőlünk!

Hol van a mi ínségünk a Tiedtől?... S mégis, hol van a mi türelmünk a Tiedtől? Ha valami nem megy azonnal vagy ha valamiben hiányt szenvedünk — mennyit zúgolódunk!

Pedig, ahogy elbámézkodom szegényes nyoszolyádnál, kezdem érteni, hogy semmi sem fontos, csak a pici jászol, ahonnét az isteni Csöppség tárja rózsaszíromkezeckéit az emberek felé! S ha a sikertelenségeket, a nélkülözéseket Benned elmerülve tudjuk elviselni, ha megtagadjuk kényes természetünket, akkor, ha könnyes is a szemünk, de a szívünkben karácsonyi angyalok fognak muzsikálni!

Uram, ne azt nézd, hogy eddig semmibe sem vettem az önmehtagadást, hanem tékints hű szolgádra, P. Biróra, aki a Te karácsonyi békédért önként vállalta a lemondásokat, s az ő érdemeiért hallgass meg engem! Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek hűséges szolgája, könyörögj helyettem Jézus szent Szívénél. És esdd kis számomra azt a kegyelmet, hogy *legalább azokat a sikertelenségeket, hiányokat tudjam türelemmel elviselni, amelyeket Ő rám mér.* A mai napon kárpótlásul mulasztásaimért, önként vállalok apró önmehtagadásokat. Amen.

VI. nap.

Követem Názáretbe.

Nem könnyű Téged Názáretbe követni, Uram! Te hallgattál róla, a Szentírás csak annyit mond, hogy harminc évig engedelmes voltál szüleidnek... És mit mond a mi szívünk?

...Egy fiatal Szűz, akinek a szíve egészen az otthon oltárán ég el... egy keményarcú Iparos, aki szilárdan őrzi a családi tűzhelyet... s egy Gyermeke, aki nagy, komoly szeméit le nem veszi szülei kérő vagy parancsoló ajkáról — ez Názáret! Zárt ajtós szentély, de ablakából derűs, meleg fény árad az emberiségre...

Miért nem ilyen az én otthonom?... Talán azért, mert túlsokat viszek ki az utcára családom titkaiból? Nyitogatom

a szentély ajtaját s akkor csodálkozom,
hogy kihül a családi tűzhely!

Vagy mert nem kedvelem a hétköz-
napi munkát... aztán mert nem tudok
egy-egy bosszús megjegyzést vissza-
fojtani, kicsinységeken vitatkozom, sér-
tődöm — annak ellenére, hogy meg va-
gyok győződve arról, hogy élek-halok
enyémért!...

Te hallgatag voltál — én fecsegő.
Te beérted az egyszerű munkával — én
húzódózom Tőle. Te alkalmazkodtál —
én lázadozom! De nehéz is követni Té-
ged, Uram!

De megpróbálom P. Biróval! Aki a
szűk keretéből, az egyszerű otthonból
kiemelkedő tehetség volt s mégis oly
nagyrabecsülte az otthon rejtett magá-
nyát. Aki tele volt szabadságvággal s
mégis oly szívesen viselte odahaza is,
nagy szerzetescsaládjában is az enge-
delmesség bilincseit. Taníts, Uram, így
cselekedni és hű szolgád érdemeiért
hallgass meg engem. Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek hű szolgája, könyörögj értem Jézus szent Szívénél. És esdd ki nála azt a kegyelmet, *hogy názáreti életében követhessem.* Ma az Ő szeretetével fogok alkalmazkodni enyéimhez. Amen.

VII. nap.

Követem apostoli útjaira.

Uram, nem vagyok pap, sem szerzetes, hát hogyan kövessék apostoli utaidon? Hogyan terjesszem tanításodat?

... Azt mondtad egyszer: „Tüzet jöttem hozni a földre és mit akarok mást, mint hogy égjen?...” Mit kívánsz mást, mint hogy tovább adjuk a szeretet lángját, amit akkor gyujtottál meg, amikor körüljártál jót cselekedve? Mit kívánsz mást, mint hogy mi is jót tegyünk? S akkor terjed tanításod, a szeretet evangéliuma is!

De mikor úgy rohanunk, sietünk, tolokodunk, egymást az utcán szinte fel-lökjük, hogy is ér-nénk rá társainkat észrevenni, velük jót tenni? „Elég ne-

künk a magunk baja" — mondjuk és megtakarítunk egy mosolygó útbaigazítást, egy részvevő tekintetet... Aztán ettől a nemtörődömségtől lesz olyan hideg-rideg, olyan gyűlölködő a világ... Szereteted lángját elfűjjük, mielőtt továbbadnánk...

... Ó nézhetjük-e akkor könnyes szemmel, a buzgalomtól égve a gyertyafényes oltárt, ha testvérünk szeméből egy könnycseppet sem tudunk felszárítani s ha szíve fázik mellettünk... és adhatunk alamizsnát, ha a vigaszra szomjazók mellett közönyösen haladunk tova?!

Uram, mi lenne, ha visszafizetnéd mulasztásaimat és Te sem hallgatnál rám? De ne nézd gyarlóságomat, hanem P. Biró érdemeit, aki a második főparancsnak, a felebaráti szeretet parancsának oly buzgó apostola volt — s az ő kedvéért hallgass meg engem! Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek

hű szolgája, esedezz éretem a Szent Szívnél. És kérd számomra azt a kegyelmet, *hogy észrevegyem azokat is, akik némán várják segítségemet.* Igérem, hogy a mai napon minden percet ki fogok használni arra, hogy másokkal jót tehessek. Amen.

VIII. nap.

Követem az Olajfák hegyére.

Uram, még tanítványaid sem követtek egészen gyötrelmeid színhelyére... Tőled kőhajításnyira elaludtak. Hát én gyöngé lélek, hogyan követhetnék?

És mégis... Soha nem éreztem magam ennyire közel Hozzád, mint itt. Betlehem túl csodálatos, Názáret túl titokzatos ahhoz, hogy gyarló elmémrel felmérjem. De ez a helyzet itt?...

Hát te is remegtél, Te is iszonyodtál, Uram, mikor rádszakadt az eljövendő gyötrelmek előérzete, mint én — most?

Hát te is vágytál, szomjaztál részvevő szívekre, mint én — most? De akiket szerettél s akik szerettek, elaludtak. Egyedül maradtál kínjaiddal, — mint én most, s mint ahogy egyedül marad minden ember... mert mindnyájunknak

így kell átvirrasztani az olajfákhegyi órák sötéttségét... Lehangelő gondolat és mégis mennyi vigasszal tölti el gyáva emberszívemet: *Te megérintesz engem...* Megérintesz aggodalmaimmal, balsejtelmekkel, vérrel verejtékező szívemmel! ... Megérted, hogyha arra kérélek, ha lehetséges, ne következzen be az, amittől most félek! ... De ha akarod...

Nem, erre gondolni sem merek! Szeretném elúzni a borús gondolataimat, ahogy P. Biró tette, aki szintén hajlamos volt a csüggedésre, lehangelődásra. De bízott Benned, ahogy én is bízom, hogy az ő érdemeiért meghallgatsz engem! Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek hű szolgája, könyörögj értem Jézus szent Szívénél. És esdd ki nála azt a kegyelmet, hogy ne hagyjam magam földresujtani, ha életem nagy kérése előtt elfog a félelem, vajjon meghallgatja-e? — hogy tudjak bizakodva — különösen a mai napon — a te jelszavaddal: „hidegen, nyugodtan, vígan” előrehaladni! Amen.

IX. nap.

Kezedbe ajánlom lelkemet.

Az Olajfák hegye csak előérzet...
De a Kálvária a beteljesült szenvedés,
Uram!

Szenvedés... kereszt... Nem értjük;
megfoghatatlan előttünk, futunk előle.
Pedig el nem kerülhetjük. A kereszt ott
áll, ott sötétlik minden formában mögöt-
tünk és ráveti árnyékát a szívre...
mikor valaki elmegy az élők közül...
mikor egy álmunk omlik össze...
mikor valaki bánt minket... sőt ránk
borul a legboldogabb perceink után is,
mint kielégítetlenség vagy unalom. El
nem kerülhetjük!...

A végén nincs más hátra, mint meg-
riadt szívvel oda kell bújni a kereszt-

hez és átölelni azt, ami pedig szúrós, kemény. És íme, csoda történik: bármily fáradtak, összetörtek, megalázottak vagyunk is, lábaidnál csak emelkedést, megnyugvást, tisztulást érzünk már!

... Ölelni akarom a keresztet! Még nem értem, ugyan P. Biró szenvedést kérő sóhaját: „a keresztől végy magadhoz!” ... De el akarom fogadni azt, amit adni fogsz, még akkor is, ha összetöri a szívemet! S most bátran merem mondani, amitől még tegnap féltem: *„Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár, de mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd!”*

... Mélységekből kiáltok hozzád, Uram! Kinyujtom a kezemet feléd, segítségért esdve. Most már tudom, hogy nem bocsátasz el üres kézzel magadtól... mert ha nem is kapom meg azt, amit oly várakozó szívvel kérek, segíted elviselni a rám váró keresztet, ahogyan hű szolgádnak, P. Birónak is segíttél... S ha vállam gyengének bizonyul,

megszabadítasz!... Ebben megnyugszom. Amen.

Ima P. Biró közbenjárásáért. Istennek hű szolgája, esdd ki a Szent Szívnél azt a kegyelmet, hogy várakozásom szorongó napjaiban tudjam mindennap hívő lélekkel imádkozni:

„Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet!”
Amen.

